

a szürke kavicsot, amiről biztosan tudta, hogy szürke, és amit sikerült átmenteni a mostanba. — „Nem sírok — gondolta — ha az agyamban túrkálna ez a tűz, akkor sem sírnék.” — Bódulat ereszkedett rá.

A füsttől, vagy valami mástól elsötétült falon árnyékoroszlánok hancúroztak. Kölykök lehettek. Újból a lángkigyó meleg lehelete csapta meg az arcát. Most hirtelen észrevette oldalt a nagy fekete oroszlánt, amint éppen méltóságteljes tartással fejét őfelé fordította. Az oroszlán vak volt. Az oroszlánkölykök odafutottak hozzá. Körülszaladozták, átbújtak alatta. Amaz túrta egy darabig, meg kell hagyni, elég rövid ideig. Aztán feléjük csapott a mancsával és egymás után lenyeldeste őket.

A szarvasbogarak újból előkerültek. Szarvuk között a kisfiú különös bogárszemeket fedezett fel. Az árnyékoroszlán ingerülten tátogott, de nem mozdult. A szarvasbogarak incselkedni kezdtek vele, közel vonultak hozzá, és rekedtes hangjukkal oroszlánbögést próbáltak utánozni. Az árnyékoroszlán mozdulatlan maradt.

A kisfiú körül tekerő tűzkigyó a hangoktól szétesett és egyenesen az arcára hullott a tüzes parázs. Amit még látott, az oroszlán ugró sziluettje volt, amint éppen a szarvasbogarak közé veti magát.

Este ébredt. Az ápolónő hőmérőzte. Arcán kötést tapogatott ki. Megkérdezte — hány óra van? A válasz csöndesen érkezett — kilenc múlt. Magában azt gondolta, az oroszlán gonoszul viselkedett; és nem értette, hogy délután egy árnyékoroszlán hogyan is lehet gonosz.

VARGA JÁNOS

S Z I N K R O N

Csendes, nyárvégi idő volt. Fehéren ringott a Dovabella a szigligeti kikötő-öbölben. Ég és víz találkozásánál mint kis áttetsző háromszögek mozogtak a vitorlások a messzeségben.

Induláshoz készülődtem. A bámészkodók népes csoportjából egy húsz év körüli fiatalember vált ki, és odajött a hajóhoz.

— Merrefelé tart, uram?

— Ezzel a széllel legfeljebb Keszthely vagy Győrök felé lehet...

— Elvinne Keszthelyre? — kérdezte.

Sovány, nyílt arcú fiú volt, legalább négynapos szakállal.

— Elvihetem. Oldja el a kötelet, aztán ugrás... Indulunk!

Rendes kölyöknek látszott; a fiatal nemzedéknek abból a fajtájából, akik ilyen tájt ezrével tenyésznek a tó környékén, s akiket jól ismertem. Miután rendbehozta magát, szakállát levakarta és jóllakott, elhasaltunk a fedélzeten, és ki-ki elmesélte a nyár történetét...

A komolyabb zúrok Örvényesnél kezdődtek. Hátramaradtam, hogy valami ép-kézláb kaja után nézzek a vegyesboltban. Vince és Köles, a barátaim — legjobb lesz, ha mégis így nevezem őket — az utolsó házak után vagy ötszáz méterrel, az országút melletti árokban vártak rám, ketten négyfelé dőlve a kimerültségtől. Nekiestünk a szalonnának. Az utolsó pénzünkön vettem. Rágós, leginkább az ócska, bűdös autógumira emlékeztető számárszalonna volt, de hosszú időre az egyetlen „tápláló” ételünknek ígérkezett. (Gyümölcsöt, azt annyit lophattunk, amennyi jólesett; csakhogy, éppen emiatt, már egyáltalán nem esett jól...) Szóval, rágtuk a szalonnát szorgalmasan. Ahogy végeztünk a mostanra szánt adagokkal, Vince és Köles megint eldőltek, mint két sószás. Jobbnál jobb kocsik húztak el. Egészen üresek is. Ha ezt a hullámot nem használjuk ki, gondoltam, sötétedés előtt nem érünk Badacsonyba semmiképpen.

Az idény vége már a levegőben lógott. Ez az út — stoppal a tó körül, ez lett volna az utolsó valamirevaló heccünk, a betetőzése a nyárnak: Nem a gyorsaságra mentünk, hanem hogy sok jó élményünk legyen. Időmilliomosok voltunk; senki-háziak, kétes egzisztenciák: érettségi után, de még katonásdi vagy egyetem előtt, többnyire munka nélkül is majdnem mindannyian. Földváron már kezdett érdeklődni becses személyeink iránt a rendőrség is. A bűnesetek határait azonban messze elkerültük. Tulajdonképp szelíd, jóra való krapekok voltunk ebben az értelemben. Hanem valahogy mintha megártott volna nekünk a túl nagy szabadság. Egy idő után egyszerűen nem tudtunk mit kezdeni vele, és így magunkkal se igen. Lassanként széthullott a banda. Köles, Vince és én voltunk az egyik frakció.

Kezdetben tényleg élvezetesen ment minden. Jó volt a kocsijárás, nem lehetett panasz az időre sem. De lassan elfogyott a pénzünk. Közeledett a szeptember; néha már a kocsijárás is akadozott. Vagy ha jött kocsni, de csak egy vagy két személyt vett föl, kezdtünk összemaradkodni az elsőbbségen. Előfordult, hogy nem vártuk be egymást a megbeszélés találkozókon. Mivel a megállapodáshoz tartozott, hogy aki lemarad, gyalog is folytatja az utat, kimerültünk. Egyre többet kötözködtünk, minden semmisségen. Külön-külön mindegyikünk abbahagyta volna már az egészet, és takarodott volna haza, Pestre, de ezt *kifelé* a fél világot se árultuk volna el, mert úgy gondoltuk, hogy tekintélyünk megőrzésének ez az egyetlen módja a másik kettőnél. Szóval, alaposan belemásztunk a saját hülyeségünkbe, és csak egyre mélyebbre ástuk benne magunkat. Már ott tartottunk — és képzelheti, milyen nagy szó ez a mi esetünkben: nekünk a munkával kapcsolatban *elveink* is voltak — ott tartottunk, hogy alkalmi munkát vállalunk, hogy folytatni tudjuk az utat. Fűredet, Tihanyt már elhagytuk. Révfülpöl nemigen jöhetett számításba, legfeljebb Badacsony. Ezért kellett volna kicsit csipkedni magunkat. Ezek ketten meg csak döglöttek a fűben. Múlt az idő. Aztán Köles kibökte, hogy ő nem marha, hogy folyton egyedül ő cipelje a hármunk sátorlapjait, mire én is mondtam, akkor én sem vagyok marha a kajánkat cipelni, ami a jelen pillanatban majdnem négy kiló kenyeret és vagy egy fél oldal szalonnát tett ki. (Rendszeresen cseréltük a holmikát útközben, de az állandó elcsúszások miatt ez sem lehetett igazságos.) Erre — fenemód okosan — kisütöttük, hogy elosztjuk a sátorlapokat és el az ennyivalót is, mindenki vigye a magáét. De most Vince kezdett el okoskodni, merthogy — őszerinte — a két legocskább sátorlap pont neki jutott, s miközben aljas és legalább annyira egyértelmű célzásokat tett egyes közeli hozzátartozóinkra vonatkozóan, fölhasználódott és röviden otthagytott minket. Kérdeztem Kölest, hogy jön-e. Azt felelte, hagyjam őt békén, ő inkább itt éjszakai ebden a rohadék árokban, de végre egyszer tisztességesen kipiheni magát. Annyi összetartás azért volt bennünk, hogy még megbeszéltünk egy végső találkozót: Keszthelyre, a két hét-múlva következő vasárnapra, vagyis ma estére éppen. Addig — mindenki megy, amerre lát...

Nemsoká jött egy döngny, fehér hűtőkocsi, elvitt Akaliig. Innen már begyalogolhattam Badacsonyba. De nem volt szerencsém. Nem kellett alkalmi munka sehol. Gondoltam, továbbálllok. Megvártam a sötétedést, kiválasztottam egy félreeső vitorlást a mólónál — ez a szokásom tudniillik —, azon töltöttem az éjszakát. Hajnalban indultam tovább Szigliget felé. Egy zötyögős, ócska zöldséges szekéren jutottam el majdnem Tördemicig. Itt elhatároztam, hogy nem az országutat követem, hanem keresztlávágók toronyiránt, a part mentén. (Az országút különben is elkerülte a gyümölcsösöket, én pedig, mivel tegnap beveztem sírnivalóan ehetetlen szalonnám, most ismét gyümölcsre fanyalodtam.) Tíz óra tájban, hányatott sorsommal úgy-ahogy megbékélve, Szigligetre értem.

Egyedül voltam; nem kellett alkalmazkodnom az égvilágon senkihez. A magány varázsa, izgalma megragadott. S talán mert végre tetszés szerint foglalkozhattam önmagammal is — s mintha csak előre éreztem volna, mi következik — a tulajdon külső megjelenéssel is törődni kezdtem hirtelen. Mindössze annyit jelent ez, hogy végignézve magamon, meg kellett állapítanom: még az emberszabású lény fogalmát sem merítem ki, ahogy kinézek. A kikötőnél nem fürödhettem, s mert különben nádas húzódtott a part mentén mindenütt, így hát maradt a strand.

Világéletemben utáltam a nyilvánosságot, mindazon helyeket, ahol a rendesnél több ember verődik össze, az olyanokat meg különösen, ahol félig meztelen egyének azzal foglalkoznak, hogy órákon keresztül bámulják egymást. De ez a strand eléggé néptelen volt, és csak annak kellett fizetnie, aki ragaszkodott hozzá, hogy szekrényekben helyezze el a ruháit. Én persze távolról sem ragaszkodtam ehhez. Velem lehetett alkudni. A közeli bokrokban levetkőztem, nagyjából elrejtettem a sátorlapot meg a rongyaimat, és boldogan ügettem a vízhez. Már majdnem odaérek, amikor — szinte a földből kinőve — utamat állja egy bronzbarna nőalak a parton, és azt mondja nekem kedvesen:

— Szevasz... Hát te?

— ...

Eléggé szükséztű válasz lehetett részemről, de többet képtelen voltam kinyögni.

— Ne is folytasd — mondta erre a barnára sült és határozottan csinos nőalak, tényleg szellemesen, de én most ezt sem tudtam értékelni. Ha akkor a Magas Miniszterium embere áll elélem, hogy hivatalosan közölje: csodák csodája, mégiscsak felvettek az egyetemre, az félannyira se lep meg. De hogy ezzel a lánnyal itt, ilyen körülmények között, véletlenül találkozok, ez zavarba hozott. Emminek hívták különben. Évekkel ezelőtt — iskolai keretek közt — együtt táboroztunk Fenyvesen. Meszsziről, kamaszok módján, gyakran néztük, kutattuk egymást már akkor is, de nem

mertünk közeledni. Formás, szép arcú, de mégiscsak vézna kis csitri volt még akkor. Most viszont... Szinte várta az ember, hogy egyszerre csak lepattan róla a szűk kis fürdőruha. A mellei külön életet éltek; mindene domborodott. Megbűvölten néztem, elnagyolt számításokat téve közben, szokatlan gyorsan sütve ki, hogy most se igen lehet több 16—17 évesnél.

Ezalatt, a közvetlen közelben igen eleven érdeklődést tanúsított a jelenet iránt egy idősebb, kevésbé bronzszínű hölgy. (Bizonyára a kedves mama, ködlött fel bennem végre, s hogy mégsem egészen üdvös, ha mindjárt az első pillanatban ilyen szemtelenül tettenéri — akárcsak a szemem járását is...)

Akkor a kislány bemutatott neki.

— Kezét csokolom... Tetszik tudni...

S most rövid, de rendkívül kínos beszámoló következett. A szöveget úgy alakítottam, hogy lehetőség szerint a szokásos balatoni általánosságokhoz lyukadjunk ki, időjárásról, vízhófokról, piócákról és egyebekről. A mama vette a lapot. Első nagyobb lélegzetvételt kihasználva, Emmi azt kérdezte:

— Jössz? — s intett a víz felé.

Már nő volt elsősorban s csak azután kamasz, gyerek. A hasonló korú lányoknál mindilyentéjben következik be ez a nagy változás: egyetlen nyár kell hozzá csupán... Olyan alakja volt, mint a legszebb görög amforáknak, mint az Amati-hegedűknek lenne, ha ezek az örökös nyugtalanság, a pillanatnyi rezdülések, az izmok és a bársonyos bőr összes véletlen játékaiknak képességével rendelkeznének: mindazzal, ami élővé, emberi testté teszi az emberi testet. Szerencsére úszni kezdtünk, és így valamennyire leplezhettem az égigérő örömet: találkoztam vele, az ilyen lánnyal, s most, ha minden sikerül, esetleg hosszabb időre, talán napokig, hetekig is vele maradhatok. Ő lesz nekem a nyár koronája. Mintha hájjal kenegtenének — pedig csak a Balaton-víz simogatott. Egy félóra leforgása alatt beleestem.

Nyarálójuk — persze nevezhetném villának is — mintegy félúton feküdt a strandtól a falu felé tartó sétány fölött, a hegyoldalban. A telek szomszédságában ritkás tölgyerdő kezdődött. Itt ütöttem tanyát. Meglepően ügyesen segédkezett a sátorverésnél. Majd elkérte magát a szüleitől, és sétálni mentünk. Bejártuk a várhegyet, el-ténferegünk a falucska öreg, vastag nádtetős házai közt, megnéztük a kicsi, de formás, vakító fehérre meszelt templomot — a víz felől nézve ez és a város uralták az összképet —, és sokáig elbámultuk, hogyan száll le a tóra a Szentgyörgyhegy felől a párás szürkület. Visszafelé megkerültük a dombot, és föntről, az ellenkező irányból ereszkedtünk le a házukig. Hosszan, nagyon hosszán csókoltam, mielőtt elváltunk.

Másnap reggel, és attól fogva minden reggel, délben és este ennivalót hozott nekem. Eleinte azzal mentette magát, hogy ő amúgy is nagyon keveset eszik, később bevallotta, hogy beavatta titkába Pataki nénit, házvezetőnőjüket, aki örömet juttat neki — azaz nekem — egyet-mást a kamrabeli tartalékból.

Számomra ezzel új élet vette kezdetét. A már-már kényszerré váló, túlzott szabadságom Emmivel ismét értelmet kapott. Ököré elrendezhettem mindazt, ami csak szép és jó lehetett a nyárban. Most talán ki fog nevetni vagy nem hiszi el nekem: én a magam módján mindig hosszán tartó és tartalmas kapcsolatra törekedtem a nőkkel. A leggyakrabban mégis ők voltak azok, akik nem értették ezt meg, vagy nem respektálták. De a Balatonnál, nyáron — mondja maga most —, ugyan minek törekedne effélére az ember? Mikor, hol keresse a változatosságot, ha nem nyáron, itt? Lehet, hogy igaza van. Én itt akadtam ilyenre. Erről nem tehetek... Én, tudja, nem adok arra, hogy az ellentétek vonzzák egymást, meg ilyesmi... Áll ez, lehet, a fizikában, az atomok, miégyebek terén. Az emberek között, szerintem, inkább a hasonló vonzanak. Persze, az olyan hasonlóak, akik közt van azért egy kevés ellentét is. Mint például én — és Emmi. A teljessége fogott meg. Hogy ugyanaz, ami én, és egyszerre más is. Voltak összekoccanásaink. Múló rossz hangulatunk is akadt, nem egyszer. De egyikünk mindig kiegyensúlyozottabb volt, és rendelkezünk azzal a különös, ritka képességgel, hogy a saját harmóniánkra előbb-utóbb ráhangoljuk a másikat is. Kapcsolatunk azokon az ellentéteken — hogy is fejezzem ki —, azokon az apró, majdnem jelentéktelen feszültségeken épült, amelyek egyedül kettőnk közt léphettek fel. Sohasem túrtunk meg a közelünkben egy harmadikat vagy negyediket. Ilyenkor visszavonultunk, bezárkóztunk. És csak egymásnak nyíltunk ki ismét. Ennek a tizenegynéhány napnak majd minden óráját együtt töltöttük. Megismertük egymást. És mégsem úgy, mint akik már hosszú évek óta együtt járnak, akik közt, mondhatnák bármit, már főleg a szereteten van a hangsúly a szerelem helyett. A mi megismerésünk és szeretetünk is egyre bővült: szinte zsugorítva zajlott le néhány nap alatt mindaz, ami különben tényleg csak évek múltával volna lehetséges. De így

megmaradt köztünk minden a maga kezdeti, izzó fokán. Hogy mit adott mindehhez a nyár és mi lett volna belőle egy borongós, szürke őszben, ezen egy percig sem gondolkoztam. Örültem szerettünk. Annyira természetesen jött minden.

Egy reggel aztán megjelent a sátramnál egy hájfejű, köpcös kis ember. Állítólag a tanács megbízottja volt, és valami engedélyfelét követelt tőlem arról, hogy itt táborozhatok. Azt mondta, vagy kifizetem a táborozási díjat, a napi tíz forintot, vagy szedem az irhámát és eltűnök innen. Erre mondtam neki, hogy hiszen nem táborozok én, hanem csak ezt a vacak kis sátrat vertem föl, az is igyekeztem megértetni vele, hogy egy árva kanyilóm sincsen, de nem lehetett vele szót érteni. Emmivel megtanácskoztam az ügyet, és arra jutottunk, legjobb lesz, ha megkérem a szüleit, hogy engedjék meg bevinni az udvarra a sátrat. Minden további nélkül megengedték. Beköltöztem. Ettől kezdve semmiféle hivatalos közeg nem háborgatott. Csakhogy ezentúl sokkalta jobban szem előtt voltunk. Ez pedig, mint majd látni fogja, a világon semmi jóra nem vezetett. Az igen tisztelt szülőknek rá kellett ébredniük, hogy a kapcsolat a lányuk és én közöttem a vártnál valamivel komolyabb természetű. Ezért hát döntő lépésre szánták el magukat hamarosan.

Egy napon meghívtak ebédre. Mindenesetre úgy-ahogy rendbe szedtem magam. Kezdetben a dolog egész tisztességesen alakult. Elviselhetően társalogtunk. Nem tetek fel hülye kérdéseket, és aprólékos, szőrészálhasogató kritikával sem szabadaltak dirib-darabokra, ahogy azt más felnőttektől már megszoktam. Csak annyit kérdeztek, hol lakom, milyen iskolát végeztem. A szikár, szigorú papa — valami mérnökféle volt —, mondott valami kenetes szószót a tanulás szükségességéről, és arról, hogy mennyi jóképességű fiatal elhullik napjainkban az érettségi után... Úgy bizony... Belekerülnek a Nagy Gépezetbe. Elsatnyul a gondolkodásuk, eltunyulnak, és ilyesmi. Én akkor már hetek óta nem ettem fött ételt: egy cseppet se szégyellősködtem, s teljesen jóllakottan eléggé nehezemre esett azon töprengeni, vajon milyen is lett az én „gondolkodásom” azóta, már persze, ha van nekem ilyen egyáltalán.

Aztán egy óvatlan pillanatban a papa félrehívott. Az arca nem sok jót ígért. Azt mondta, van egy százasa a számomra, útiköltség céljából, ha fogom a cókmo-komat és eltűnök innen. Hozzájuk tudniillik rövidesen „magas” vendégek érkeznek, és nem szeretné, ha látnák, hogy egy ilyen — enyhén szólva — bizonytalan egzisztencia, mint én, egy munkakerülő, egy ilyen-amolyan járkál a lányukkal. Emmi különben is még gyerek, melleleg más van főlegényjelöltje, gondoljam meg, szálljak magamba, nyár van, forró a vér, őszre úgyis elmúlik az egész. Azonkívül a kislánynak először le kell érettségiznie, azután egyetemre megy, orvosira, az hat év, én pedig azon törjem magam inkább, hogy végre én is felmutassak valamit az életben. Egy szóval: menjek békeséggel a fenébe.

Szó és hang nélkül elkotródtam. Emmi nem láttam már aznap. Bevettem magam a sátramba, és mint egy darab kő, feküdtem ott vagy három óra hosszat. Le voltam löve. Estefelé lebontottam a sátrat. Messzire vittem a háztól, fel a dombtetőre, a legsűrűbb bozótba, ott vertem föl. A lány, gondoltam, ha akar, majd megkeres. Találkoztunk is még egymászor. De ettől fogva alapjában megváltozott minden. Mivel az apja — ezt elfelejtettem mondani — nyomtatékosan figyelmeztetett, hogy Emmi előtt minderről egy szót se ejtsek (ahogy mondta: kíméljem őt ezzel az esetleges megrázkódtatástól), ez számomra egyúttal azt is jelentette, hogy teljes egészében az én nyakamba varrták a szennyesüket. Attól félték, hogy majd a lányuk kiábrándul belőlük emiatt, ezért hát úgy intézték, hogy a látszat szerint énbennem kelljen csalódnia. Semmi sem alávalóbb, mint az ilyen módszer.

Emmi egyre többet zaklatott. Mintha késekkel vagdaltak volna. Miért vittem vissza a hegyre a sátrat, miért hallgatok, mi bánt, egészen megváltoztam, talán nem is szeretem már, nem is szerettem soha, ő csak arra volt jó — ismeri a sort... Lassan-lassan mintha fal ereszkedett volna közénk. Immár egyikünk sem rendelkezett azzal a bizonyos kis erőttöbblettel, amivel a másikat és ezáltal mindkettőnket önmagunk fölé emeltük volna. Eleinte közömbös témákon lovagoltunk. Egyre kevesebbet beszélünk, csak nagyokat hallgattunk inkább. Végül már csokolózni, ölelkezni is csak azért volt jó, hogy hallgathassunk... Azóta rájöttem: mégis, erről beszélünk kellett volna. Beszélni kell mindig, mindenről, ami foglalkoztatja az embert, néha akár-milyen keserves is. Bármilyen emberi vonást tartalmaz, ami kikívánkozik, már érdekes arra, hogy beszéljünk róla... Tisztában vagyok vele: a legnagyobb barom én voltam, amikor bedőltem az apja meséjének, ennek az ócska, nyomorúságos húzásnak, amit egyszerűen figyelembe se kellett volna vennem...

Egyszer aztán csak elmaradt, nem jött. Úgy ment el, titokban. A címét sem tudtam meg. Nem mentem le rögtön a házhoz. Vártam egy napig, két napig. Harmad-

nap reggel aztán láttam, hogy a ház üres. A szomszédok elmondták, hogy autó jött értük, két nappal ezelőtt, vendégekkel, s azokkal utaztak el. Sikerült kinyomoznom, hogy egyelőre nem Pestre tértek vissza, hanem Hévízre, vagy Tapolcára mentek, a papa valamilyen kórságát gyógyítani. A néni, a házvezetőnőjük, odavalósi paraszt-asszony volt. A faluban megkerestem. Őszerinte Hévízre utaztak, ahonnan a hét végén jönnek vissza Keszthelyre, majd onnan vonattal haza, Pestre. Egyetlen megoldás mutatkozott: sürgősen pénzhez kellett jutnom, hogy még Keszthelyre érhessek a lehetséges időpontokra.

Az idény végére hordókból, sörös ládából, effélékből, elég tekintélyes mennyiség gyűlt össze a kocsmaudvaron. Ezt kellett elszállítani. Egy drabális, kancsal parasztgyerekekkel dolgoztunk. Három napunk volt rá. Lassan elfogyott a ládapiramis mégis. A sátrat már tegnap lebontottam. Öt darab százast kaptam, aránylag elég tisztességesen. A stoppban nem bízhattam. El is fáradtam nagyon. Arra is gondoltam, hogyha mégis találkozom Keszthelyen a lánnyal, azzal a vonattal, amellyel ők, esetleg én is hazautazom. A kikötőben megtudtam, hogy a maga hajója Keszthelyre indul. Szerencsém volt. És pénzt spóroltam meg ezzel is...

Rámnézett, elmosolyodva:

— Hát... ennyi az egész...

Órára pillantottam.

— Lassan sötétedik. Ha hétre ott vagyunk, az jó magának?

— Mondja már, legfeljebb a hajója mellett úszhatok...

Hallgattunk egy sort.

— Kérdezhetnék valamit? — kezdeményezett. — Őszintén: ugye maga kicsit másfélének képzelte, amikor meglátott ott a mólón?... Egy lompos fiatal srác, aki csak úgy fölkerelkedik a hajójára... Körülnézett már, hogy merő véletlenségből nem tettem-e zsebre valamit?! Gondolta volna, hogy ilyen keserű lelki nyavalyákkal... ilyen nyamvadt szerelmi történettel fogom szórakoztatni?

Hagytam, hadd háborogjon.

— Na, látja. A lány szülei se gondolták. Álmukban se képzeltek volna, hogy nekem, egy ilyen rámenős stricinek ez az egész mekkora kalamajkát okoz.

— És Vince? Köles? — kérdeztem aztán. — A barátai?

— Épp az az érdekes az egészben, hogy most velük is, de Emmivel is találkozhatok. Mintha előlről kezdődne minden. Akkor sem tudtam, mi vár rám, most tán még kevésbé tudom. Lehet, hogy Vince vagy Köles, esetleg mind a kettő, tényleg várnak az állomáson. Az is lehet, hogy Emmiékét kapom el, amint épp elutaznak. Végeredményben olyan egyszerű az egész: amelyik előbb jön, azt fogom választani!...

— Ne legyen fatalista — néztem a szeme közé. — Maga már választott.

— Csakhogy egy kissé belecsináltak a választásomba — verte vissza fagyosan.

— Amivel ismét, mind a két irányban nyitva hagyták nekem a kérdést...

— Jobban a sarkára állhatott volna. Ez a lány magának nem mindennapi lehetőség. Talán soha nem talál ehhez foghatót.

Messze nézett.

— Emlékszem — tűnődött —, egy este, nyáron, vagy másfél órát álltam a Szabadság-híd mellett, a Duna-parton. Két neonlámpa villogott egymás mellett a hídon. Teljesen szabálytalan ritmusban villogtak. Tudja, azt akartam megfigyelni, felvillannak-e egy időben akár egyszer is, és ha igen, mennyi idő alatt... Mit gondol, mi történt?

— Nyilván nagyon ritkán villantak fel így...

— Ritkán??? Egyetlen egyszer sem a másfél óra alatt... És éppen ilyenek az emberek is. Próbálnak közeledni egymáshoz. Kifejezik magukat; gesztikulálnak, beszélnek. És nem értik meg egymást mégsem. Előbb-utóbb rá kell döbenniük, hogy mind, mind végzetesen különböznek, nem érthetik meg egymást, nem valók egymáshoz semmiképpen... Nincs igazam?

—

Előttünk az öböl lassan sötétbe borult. A víztükörre kiültek a város imbolygó fényei. A móló két oldalán épp most gyúltak ki az ostoronyeles neonlámpák, s kettő közülük ekkor egészen, hajszálpontosan egyszerre villogni kezdett, mintha különös, titkos morzejeleket adott volna le valakinek, a víz felé, a sötétségbe.

